

Respekt. Dertil havde hendes underordnede, halvt tjennende Stilling i Søsterens Hjem altfor ofte givet hende Lejlighed til at færdes upaaagtet mellem Kulisserne og der blive Vidne til, med hvilken Rutine fejrede Troes-Helte anlagde Taler-Værdigheden eller afførte sig den lidenskabelige Henrevethed, og hvor snildt Misundelsen og Havesygen og den personlige Forfængelighed ogsaa blandt de troende forstod at maskere sig som Uforfærdethed, Selvopofrelse og hellig Nidkærhed.

I det hele var hun langt fra gaaet saa blind eller saa uberørt gennem Livet, som hun selv bestandig gav det Udseende af, og som Folk derfor i Almindelighed troede. Men hendes Natur havde ikke tilladt hende at leve med Hænderne i Skødet. Skønt hendes Hjerte egentlig slet ikke tilskyndede hende, dreves hun bestandig som af et Instinkt til at overtage Samaritangerningen hos sine Omgivelser, . . . og der havde altid været nok af hjælpeløse paa hendes Vej, nok af stakels skibbrudne paa Tidens rorte Vande.

. . . Med eet standsede hun sine Strikkepinde, løftede Hovedet og lyttede. Hun syntes bestemt at have hørt Havelaagen knirke.

Ganske rigtigt! Derhenne for Enden af Gangen kom en lang, hældøret Bondemand listende. Rynkerne i hendes lille graa Ansigt trak sig sammen til en Art Smil, idet hun genkendte Væver Hansen. Naa, han skulde være velkommen.

„Goddag,“ sagde hun med et hurtigt Nik men uden at give Haanden, da Væveren var naaet hen til hende og havde hilst. „Saa De er . . . kommen herover . . . idag, Jens Hansen. Har De noget Ærinde her?“

„Aa ja, noget har man jo immer at pusle med,“ sagde han drøvende. „Og da jeg nu var kommen her til Bys, saa tyktes jeg jo, jeg skulde dog gøre Frøkenen en Besøgelse med det samme.“

„Naa ja, det er godt, Jens Hansen. Det er ogsaa